

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Fra »Nordisk Højtid«.

Citation: Richardt, Chr.: "Fra »Nordisk Højtid«.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 262. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt01-shoot-workid86703.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Fra »Nordisk Højtid«.

I. (Januar 1865).

 Sank i Havet
dybt begravet
Landet, som vi saae?
Flyer som Vinlandskysten
det til Sagarøsten?
Skal fra Mindets Høje
kun en Seers Øje
skimte, hvor det laa?

 Nej det vinker
end og blinker
nu som før i Nord!
blank er Bræens Skinnen,
Birkeduft har Vinden;
Lyn bag mørke Vande
faldt paa Fjeldets Pande
over Fædres Jord.

263

 End det dønner,
Havet stønner,
vildt af Vej vi foer.
Dog skal Havnen findes,
dog skal Landet vindes!
Frygt ej Stormens Latter,
fremad gaar det atter
til et enigt Nord.

II. (Januar 1866).

 Aldrig bag Sundet lød saa lydt og længe
Frihedens Sang;
aldrig vel gik fra norske Harpestreng
fuldere Klang;
aldrig paa Sletten efter Kampens Vildhed
fulgte saa tom, saa dvalendrukken Tid;
Braget blev til Stilhed,
Stilheden Splid.

 Men, om i Danmark Kæmpehøjens Stene
Mæle kan faae,
Stammen forynges, alle visne Grene
kappes, forgaa,
Enighedsfrøet arte sig til Kjerne,
Brødrenes Trængsel fylde Sind og Sans:
Da skal Nordens Stjerne
atter faa Glans.

264

 Og om i hine Harpers og Fanfarers
svulmende Takt
Mindet om Dybbøls blodbestænkte Skarers
eensomme Vagt

sagte men hørligt, lig en svunden Tordens
Gjenklang fra Fjeldet, ruller op paany:
Da skal atter Nordens
Solmorgen grye.

⌘ Det maa vi vide, vi og vore Grander,
Grænser til Trods:
Bonden, som pløjer under Rovfuglsbanner
Eet er med os;
han som mod gridske, svigefulde Vande
haabstærk og sejt tør bygge Troens Vold,
han maa med at rande
Fremtidens Skjold!

⌘

III. (Januar 1868).

⌘ Bølgen skyller Danmarks Bryst,
Bølgen binder Kyst til Kyst;
Land og Ø i bløde Fald
bølger selv i Bakke, Dal.
Gyldne Straa,
Blomster blaa,
atter tyst for Vinden gaa;
og hvor Axets Hvisken taug,
suser Skovens Bølgehav.

265

⌘ Vi, som her fik Arnested,
bølge vi da ikke med?
Hastigt løfter sig vort Mod,
hastigt Ebbe følger Flod.
Svulmekraft
har vi havt;
men hvor sank-vi dybt og lavt!
Skal det gaa i Bølgegang -
opad nu med Bøn og Sang!

⌘ Faldt vi som i Vinterblund,
længes vi mod Vaarens Stund, -
friske Sund, gjør Du os viis,
lær os Du at bryde Is!
Bølger blaa,
lær os slaa,
banke, hamre, dundre paa;
lær os kjækt og uforsagt
gaa med Stormene i Pagt.

⌘ Skjæld ej Lykkens frosne Elv,
brustne Flager blev vi selv;
men i Dybden er der Liv,
Skallen kun er haard og stiv,
Vaarsol kom!
Smelt os om
til en kraftig Folkeflom, -
da skal atter Havfrukor
prise højt vort høje Nord!

266